

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De Vanskeligheder, der møde under Forsøgene paa at opnaa Ensartethed i den indenrigske Kødkontrol, ere flersidige. Der er vel Enighed om, at den nuværende Ordning, hvorefter den ene Kommune ikke behøver at respektere den andens Kontrol, og ingen Kommune behøver at tage Hensyn til Statens Udførselskontrol, er uheldig baade fra Producenternes og Forbrugernes Standpunkt og lidet egnet til i Udlandets Øjne at skaffe Udførselskontrollen den Agtelse, som det for hele Samfundets Skyld er en Velfærdssag at opnaa. Men ethvert Forsøg paa at bringe Forholdene ind i et rationelt Spor vil hurtigt fremkalde den Erkendelse, at Opgaven ikke kan løses uden et ikke helt ringe Offer af Interesser.

Ved det i Rigsdagssamlingerne 1899—1900 og 1900—1901 forelagte Lovforslag om Statskødkontrol søgtes der indført en gennemgribende og i mange Henseender god Ordning, men Forslaget krævede ikke blot en vidtgaaende Ophævelse af det kommunale Selvstyre paa et Omraade, hvor dette forlængst er tilvant, men tillige Ofre af Statskassen, for hvilke den almindelige Opfattelse hurtigt veg tilbage.

Bliver Spørgsmaalet herefter at løse indenfor de hævdundne Rammer, hvorefter den indenrigske Kødkontrol i Hovedsagen er et kommunalt Anliggende, gælder det om under Forsøget paa at indføre den attraaede Frihed for en vigtig Side af Om sætningens livet ikke væsentlig at nedsætte de *sanitære Garantier*, som Kødkontrollen skal frembyde, ikke i højere Grad end nødvendigt at berøre de *Kommuners finansielle Interesser*, som have bragt større Ofre for deres Kødkontrol, og ikke at gøre større Indgreb i den *kommunale Selbestemmelsesret* paa dette Omraade, end det videre Almenhensyn, som Reformen har for Øje, nødvendig kræver.

Ud fra disse Synspunkter er for det første i det foreliggende Lovforslag Kommunernes Pligt til at anerkende andre Kommuners Kødkontrol indskrænket til de Tilfælde, hvor denne sidste frembyder et større Maal af *sanitære Garantier*, altsaa enten er ordnet i Skikkelsen: offentligt Slagtehus og Slagtetvang (§ 1) eller dog med Undersøgelse af Dyrene paa Slagtestedet og med en Række Mindstemaalskrav til Kontrollens Ordning i øvrigt (§ 2). Den

Kødkontrol, der alene bestaar i Eftersyn paa en Station, hvortil Kødet henbringes, maa anses for at være af en saa meget mindre betryggende Natur, at man ikke med Billighed kan fordre, at Kommuner, der til Dels selv have indrettet sig en af de bedre Former for Kontrol, skulle finde sig i Indførsel af Kød, som kun har gennemgaaet en saadan Prøve af væsentlig ringere Værdi.

Hvad der saaledes gælder om Kød, hidrørende fra Slagtning i Udførselskommunen, men ikkun synet paa Kontrolstation, gælder ganske paa samme Maade om Kød, der efter at være indført i denne Kommune er synet paa dens Kontrolstation. Den Sikkerhed, som Undersøgelsen af dette Kød frembyder, er for ringe til, at det bør paa lægges fremmede Kommuner at anerkende Stempleet. Og ligesom det i sig selv er en naturlig Fordring, at den, der indfører Kødet til Kontrol, vælger Afsætningsstedets Kontrol og ikke en anden Kommunes dertil, saaledes vil en modsat Regel begunstige Omførsel af Kød, hvis Kvalitet allerede har tabt sig, og opmuntre til at søge derhen til Undersøgelse, hvor Kontrollen vides at blive praktiseret mindst virksomt.

En Følge af det saaledes fremstillede Princip er det, at der til Stempingsmaaden for Kød, som skal nyde godt af det ved Lovforslaget aabnede Marked, maa stilles den Fordring, at den bestemt adskiller sig fra Stations-Stemplingen af indført Kød og — for Byer, hvor der ikke er Slagtevang — tillige af Kød, der hidrører fra Slagtninger i Kommunen, men ikkun er synet paa Stationen. Hertil sigter Bestemmelserne i § 1 i Slutningen og § 2 Nr. 5.

At det videre Marked kun bør aabnes første Klasses Varer, tør betragtes som selvfølgeligt. Maadelige Varers Udbredelse er der ingen Grund til at beskytte, og det er fra et sanitært Synspunkt saa meget betænkeligere, som Skønnet over, hvad der er en anden Klasses Vare, kun tjenlig til Nydelse i stærkt kogt og stegt Tilstand, og hvad der er en kassabel Vare, sikkert jævnlig vil blive udøvet temmelig forskelligt.

Det samme sanitære Sikkerhedshensyn har endelig ledet til saavel i § 1 som i § 2 at opstille visse nærmere Krav til Kontrollens Udførelse og til Sundhedsvedtægternes Indhold, Krav, der formentlig